

GENERALINIO ADVOKATO
PAOLO MENGOZZI IŠVADA,
pateikta 2007 m. rugsėjo 13 d.¹

I — Įvadas

1. Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su EB 28 ir 30 straipsnių bei 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje („Elektroninės komercijos direktyva“)² nuostatų aiškinimu.

2. Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą, kilusį tarp *Dynamic Medien Vertriebs GmbH* (toliau – *Dynamic Medien*) ir *Avides Media AG* (toliau – *Avides*), dviejų pagal Vokietijos teisę įsteigtų bendrovių, dėl antrosios bendrovės Vokietijoje internete vykdomos

prekybos paštu vaizdo įrašais, kurių nepatikrina Vokietijos kompetentingos institucijos ir kurie nebuvo klasifikuoti nepilnamečių apsaugos tikslais.

II — Nacionalinės teisės aktai

3. 2002 m. liepos 23 d. Nepilnamečių apsaugos įstatymo (*Jugendschutzgesetz*³, toliau – *JuSchG*) 1 straipsnio 4 dalimi „prekyba paštu“ apibrėžiama kaip „visi užsakant ir išsiunčiant prekę paštu ar elektroniniu būdu sudaryti atlygintini sandoriai, nesant tiesioginio kontakto tarp siuntėjo ir pirkėjo arba nesant techninių ar kitų apsaugos būdų, užtikrinančių, kad siuntinys nebus išsiųstas vaikams ar paaugliams“⁴.

1 — Originalo kalba: italų.

2 — OL L 178, p. 1.

3 — BGBl. 2002 I, p. 2730.

4 — Neoficialus originalaus *JuSchG* teksto vertimas.

4. *JuSchG* 12 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad iš anksto įrašytos vaizdo kasetės ir kitos vaizdo įrašų laikmenos gali būti viešai prieinamos vaikams ar paaugliams tik jei programos yra leistinos jų amžiaus grupei ir Aukščiausiosios žemės institucijos arba autonominio reguliavimo organizacijos pažymėtos vykdant procedūrą, numatytą šio įstatymo 14 straipsnio 6 dalyje (toliau – Vokietijos kompetentingos institucijos), arba jei tai yra informacinės, švietimo ir mokymo programos, kurias tiekėjas pažymėjo kaip „informacinė programa“ arba „mokymui skirta programa“.

arba kitose pardavimo vietose, į kurias klientai nepatenka įprastai, arba paštu“⁵.

5. *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad „vaizdo įrašų laikmenos, ant kurių nėra žymens arba kurios yra pagal 14 straipsnio 2 dalį Vokietijos kompetentingų institucijų arba tiekėjo, kaip tai numatyta 14 straipsnio 7 dalyje, pažymėtos žymeniu „draudžiama nepilnamečiams“ negali būti:

1) siūlomos, parduodamos arba kitaip prieinamos vaikams ar paaugliams;

2) siūlomos arba parduodamos mažmenine prekyba ne prekybos vietose, kioskuose

III — Pagrindinės bylos aplinkybės, prejudiciniai klausimai ir proceso eiga

6. Vokietijoje įsteigtas subjektas *Avides* per savo internetinį tinklalapį ir naudodama elektroninės prekybos platformą prekiauja paštu vaizdo ir garso įrašų laikmenomis.

7. Pagrindinė byla iš esmės susijusi su šios bendrovės Vokietijoje vykdoma prekyba japonų animacinių filmų, vadinamųjų „animes“, vaizdo įrašais (DVD ar vaizdo kasetėmis), importuojamais iš Jungtinės Karalystės. Prieš importuojant šias programas patikrina *British Board of Film Classification* (Britų filmų klasifikavimo komisija, toliau – BFKK). Ši institucija, taikydama Jungtinėje Karalystėje galiojančias su nepilnamečių apsauga susijusias nuostatas, patikrino, kuriai

⁵ — *Idem*.

visuomenei šie filmai yra skirti, ir juos priskyre kategorijai „draudžiama jaunesniems kaip 15 metų“. Ant ginčijamų vaizdo įrašų yra atitinkamas BFKK žymuo.

2006 m. gegužės 31 d., *Landgericht Koblenz* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti šiam teismui tokius prejudicinius klausimus:

8. *Dynamic Medien*, kuri yra *Avides* konkurentė, prašo *Landgericht Koblenz* (Koblenco žemės teismas) uždrausti pastarajai bendrovei parduoti paštu tokius vaizdo įrašus, motyvuodama tuo, kad jie nebuvo patikrinti ir klasifikuoti Vokietijoje taikant nacionalinį įstatymą ir kad ant jų nėra Vokietijos kompetingų institucijų sprendimu patvirtintos nuorodos dėl amžiaus ribos.

„Ar Vokietijos teisės nuostata, draudžianti prekybą paštu vaizdo įrašais (DVD, vaizdo kasetėmis), ant kurių nepažymėta, kad jų atžvilgiu Vokietijoje buvo atliktas su nepilnamečių apsauga susijęs patikrinimas, prieštarauja EB 28 straipsnyje įtvirtintam laisvo prekių judėjimo principui?“

Konkrečiai kalbant,

9. Per laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūrą *Oberlandesgericht Koblenz* (Koblenco Aukščiausiasis žemės teismas) nusprendė, kad prekyba paštu vaizdo įrašais, pažymėtais tik BFKK nuoroda dėl amžiaus ribos, prieštarauja *JuSchG* 12 straipsnio 3 daliai ir yra antikonkurencinio pobūdžio veikla.

ar prekybos paštu tokiais vaizdo įrašais draudimas yra lygiaverčio poveikio priemonė EB 28 straipsnio prasme?

Jei taip,

10. 2006 m. balandžio 25 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismo kanceliarija gavo

ar toks draudimas yra pateisinamas ir pagal EB 30 straipsnį bei atsižvelgiant į Direktyvą 2000/31/EB ir tada, kai vaizdo įrašo atžvilgiu buvo atliktas su nepilnamečių apsauga susijęs patikrinimas kitoje valstybėje narėje ir ant jo yra atitinkama etiketė, arba ar toks kitos valstybės narės patikrinimas yra švelnesnė priemonė minėtos nuostatos prasme?“

11. Remdamosi Teisingumo Teismo statuto 23 straipsniu, *Avides*, Vokietijos vyriausybė, Airija, Jungtinės Karalystės vyriausybė bei Europos Bendrijų Komisija pateikė rašytines pastabas.

12. 2007 m. gegužės 2 d. posėdyje buvo išklaustyti šių šalių bei *Dynamic Medien* atstovai.

IV — Teisinė analizė

A — Pagrindinėje byloje nagrinėjamo teisės akto analizė

13. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęsio teismo dėmesys sutelkiamas į *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytą draudimą prekiauti paštu vaizdo įrašais be nuorodos apie tai, kad Vokietijos kompetentingos institucijos patikrino ir klasifikavo juos nepilnamečių apsaugos tikslais. Nustatyta, kad šis draudimas susijęs su prekyba paštu ar elektroniniu būdu internete (užsakymas ir (arba) tiekimas paštu ir (arba) internetu).

14. Be to, nustatyta, kad šis draudimas taikomas tiek Vokietijoje įsteigtiems tiekėjams, pvz., *Avides*, tiek kitose valstybėse narėse įsteigtiems tiekėjams. Šis patikslinimas yra svarbus, nes pagrindinės bylos tikslais į *Landgericht Koblenz* pateiktus klausimus reikia atsakyti atsižvelgiant tik į tai, kad šis draudimas taikomas Vokietijoje įsteigtiems subjektams, o ne į tai, kad jis taip pat taikomas kitoje valstybėje narėje įsteigtiems subjektams⁶.

15. Be to, reikia atsižvelgti į tai, kad šis draudimas taip pat numatytas kitose *JuSchG* nuostatose, skirtose apsaugoti nepilnamečius žiniasklaidos sektoriuje, būtent, specifinėse šio įstatymo 12 straipsnyje numatytose nuostatose dėl filmų ar žaidimų vaizdo įrašų.

16. Iš esmės iš šių specifinių nuostatų matyti, kad vaizdo įrašai, išskyrus informacinių ir mokymo programų įrašus, ant kurių yra atitinkamas tiekėjo žymuo, tais atvejais, kai ant jų yra Vokietijos kompetentingos institucijos žymuo „draudžiama nepilnamečiams“ arba kai nėra jokio šios institucijos žymens, nes

⁶ — Ši byla bet kuriuo atveju patenka į Bendrijos teisės taikymo sritį tiek, kiek ji susijusi su iš Jungtinės Karalystės importuojamų prekių pardavimu Vokietijoje.

ji jų netikrino, negali būti prieinami vaikams ir paaugliams, ir bet kuriuo atveju jais negali būti prekiaujama tam tikrais būdais (mažmenine prekyba ne prekybos vietose, pardavimo vietose, į kurias klientai nepatenka įprastai, paštu), kurie neriboja vaikų ir paauglių galimybių prieiti prie šių vaizdo įrašų ar įsigyti juos.

monėmis užtikrinama, kad būtent suaugęs asmuo užsako ir gauna prekę (vadinamoji „saugi“ prekyba paštu).

17. Todėl *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytas draudimas prekiauti paštu yra teisinio reguliavimo, kuriuo siekiama užtikrinti, kad vaikai ir paaugliai neprieitų prie Vokietijos kompetentingų institucijų nepatikrintų arba klasifikuotų kaip draudžiamų nepilnamečiams vaizdo įrašų arba neįsigytų jų, dalis. Kaip pabrėžė Vokietijos vyriausybė, šį faktą įrodo ta aplinkybė, jog šis draudimas nėra absoliutus, nes, kaip įtvirtinta *JuSchG* 1 straipsnio 4 dalyje, jis taikytinas tik sandoriams, sudarytiems užsakant ir išsiunčiant prekę paštu ar elektroniniu būdu, nesant tiesioginio kontakto tarp siuntėjo ir pirkėjo arba nesant garantijų, kad siuntinys nebus išsiųstas vaikams ar paaugliams. Ši vyriausybė patikslino, kad Vokietijoje galima teisėtai paštu prekiauti vaizdo įrašais, kurių Vokietijos kompetentingos institucijos nepatikrino arba neklasifikavo kaip draudžiamus nepilnamečiams, jeigu tinkamomis prie-

18. Panašu, kad iš šio Vokietijos vyriausybės pateikto patikslinimo galima daryti išvadą, jog iš tikrųjų šių Vokietijos kompetentingų institucijų atliekamas vaizdo įrašų patikrinimas ir klasifikavimas yra ne tikra pareiga tiekėjams, o paprasčiausias neprivalomas formalumas, kurį įvykdžius netaikomi *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalyje šių institucijų nepatikrintiems vaizdo įrašams numatyti apribojimai, o jį įvykdęs tiekėjas, norintis parduoti šią prekę paštu, neturi imtis priemonių, kad būtų užtikrinta „saugi“ prekyba paštu⁷.

19. Taigi nagrinėjamas nacionalinės teisės aktas neįpareigoja importuojamiems vaizdo įrašams taikyti nacionalinės patikrinimo ir klasifikavimo procedūros ir jų žymėti atsižvelgiant į šį klasifikavimą, nedraudžia pre-

⁷ — *JuSchG* tekste, kurį galima rasti *Bundesministerium für Familie, Senioren, Frauen und Jugend* (Vokietijos šeimos, pagyvenusių asmenų, moterų ir jaunimo reikalų ministerija) interneto svetainėje, ypač jo 14 straipsnyje „Filmų bei filmų ir žaidimų programų žymėjimas“, neradau įpareigojimo, kad Vokietijoje parduodami vaizdo įrašai turi būti pateikiami tikrinti ir klasifikuoti Vokietijos kompetentingoms institucijoms. Be to, *JuSchG* 27 ir 28 straipsniuose, kuriuose nustatomos sankcijos už šio įstatymo nuostatų nesilaikymą, nenumatyta sankcijų tais atvejais, kai vaizdo įrašas nebuvo pateiktas patikrinti minėtoms institucijoms.

kiauti importuotais vaizdo įrašais, ant kurių nėra žymens ir kuriems nebuvo taikoma ši procedūra, bei nenumato absoliutaus draudimo prekiauti jais paštu.

giant į šią suderinimo priemonę, o ne į pirminės teisės nuostatas, konkrečiai į EB 28 ir 30 straipsnius⁸.

20. Vis dėlto tai nepaneigia išvados, jog *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalyje iš esmės numatytas draudimas disponuoti pagal nacionalinę procedūrą nepatikrintais ir neklasifikuotais vaizdo įrašais, ar jie būtų importuoti, ar ne, t. y. draudimas, nustatytas konkrečiai potencialių pirkėjų (nepilnamečių) kategorijai, prilyginant jį draudimui tas pačias prekes parduoti mažmenine prekyba ne prekybos vietose, pardavimo vietose, į kurias klientai nepatenka įprastai arba taikant prekybai paštu tam tikras ribojančias sąlygas, kuriomis siekiama užtikrinti, kad jų neįsigytų nepilnamečiai.

22. Direktyva 2000/31/EB ir 1997 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB dėl vartotojų apsaugos, susijusios su nuotolinės prekybos sutartimis⁹, šiame procese buvo paminėtos kaip galimos svarbios Bendrijos derinimo priemonės.

B — *Dėl galimos Bendrijos derinimo priemonių svarbos*

21. Visų pirma reikia priminti, kaip tai daro Komisija, kad visos nacionalinės priemonės, priimtose Bendrijos lygmeniu visiškai suderintoje srityje, turi būti vertinamos atsižvel-

23. Primintina, kad Direktyva 2000/31 siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos funkcionavimo užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių. Kaip nurodoma jos 1 straipsnio 2 dalyje, šia direktyva derinamos tik „*kai kurios* nacionalinės nuostatos dėl informacinės visuomenės paslaugų, susijusios su vidaus rinka, paslaugų teikėjų steigimusi, komerciniais pranešimais, elektroninėmis sutartimis, tarpininkų atsakomybe, elgesio kodeksais, ginčų nagrinėjimo ne teismo

8 — Žr., be kita ko, 2001 m. gruodžio 13 d. Sprendimą *DaimlerChrysler* (C-324/99, Rink. p. I-9897, 32 punktas); 2002 m. spalio 24 d. Sprendimą *Linhart ir Biffl* (C-99/01, Rink. p. I-9375, 18 punktas) ir 2003 m. gruodžio 11 d. Sprendimą *Deutscher Apothekerverband* (C-322/01, Rink. p. I-14887, 64 punktas).

9 — OL L 144, p. 19.

tvarka, teisminėmis priemonėmis ir valstybių narių bendradarbiavimu“¹⁰.

24. Tačiau net jei darytume prielaidą, kad prekių pardavimas internete yra „informacinės visuomenės veikla“ Direktyvos 2000/31 prasme¹¹, ir kad *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytas draudimas prekiauti paštu patenka į šioje direktyvoje apibrėžtą „koordinuojamą sritį“¹², vis dėlto nė viena byloje Teisingumo Teisme dalyvaujanti šalis nenurodė ir aš nenustačiau, kokiomis šios direktyvos teisės normomis galėjo būti išsamiai suderintos nacionalinės nuostatos dėl nepilnamečių apsaugos parduodant prekes paštu naudojant internetą, netikrinant minėto draudimo atitikties EB 28 ir 30 straipsniams.

10 — Pažymėta mano.

11 — Atrodo, kad tai patvirtinama Direktyvos 2000/31 aštuoniolika konstatuojama dalimi, kurioje numatyta, kad „informacinės visuomenės paslaugos aprėpia įvairių ekonominių veiklų, atliekamą prisijungus prie tinklo, ypač prekių pardavimą internetu“.

12 — Pagal Direktyvos 2000/31 2 straipsnio h punktą „koordinuojama sritis – tai reikalavimai, nustatyti valstybių narių teisinėse sistemose, kurie taikomi informacinės visuomenės paslaugų teikėjams arba informacinės visuomenės paslaugoms, neatsižvelgiant į tai, ar jie yra bendro pobūdžio ar konkrečiai joms skirti“, reikalavimai, kuriuos paslaugų teikėjas turi įvykdyti, pradėdamas verstis informacinės visuomenės paslaugų veikla ir versdamasis šia veikla (pavyzdžiui, „reikalavimai dėl paslaugų teikėjo elgesio, reikalavimai dėl paslaugų kokybės arba turinio, įskaitant tuos, kurie taikomi reklamai ir sutartims“).

25. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas ir Vokietijos bei Jungtinės Karalystės vyriausybės pabrėžė, kad Direktyva 2000/31 nacionalinėms institucijoms aiškiai suteikiama veikimo laisvė apsaugant nepilnamečius. Jie pastebėjo, kad pagal šios direktyvos 3 straipsnio 4 dalies a punkto i papunkčio pirmą įtrauką valstybės narės gali imtis priemonių, reikalingų „viešajai politikai“ apsaugoti, būtent „nepilnamečių apsaugai“ užtikrinti, konkrečios informacinės visuomenės paslaugos, pavyzdžiui, prekių pardavimo internetu, atžvilgiu.

26. Tačiau pažymėtina, kad nuoroda į Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį šiuo atveju neturi reikšmės.

27. Minėtame 3 straipsnyje yra įtvirtinta vadinamoji „vidaus rinkos“ sąlyga, pagal kurią informacinės visuomenės paslaugų teikėjai iš esmės gali veikti Europos Bendrijos teritorijoje laikydamiesi jų įsisteigimo valstybės narės nuostatų, susijusių su Direktyvoje 2000/31 numatyta koordinuojama sritimi. Šio straipsnio 1 dalyje iš esmės patikslinama, jog „kiekviena valstybė narė užtikrina, kad informacinės visuomenės paslaugos, kurias teikia jos teritorijoje įsisteigęs paslaugų teikėjas, atitiktų toje valstybėje narėje taikomas nacionalines nuostatas, kurios priklauso koordinuojamai sričiai“.

Kartu šio straipsnio 2 dalyje numatyta, kad „valstybės narės negali dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų prižasčių riboti laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės“.

valstybė narė gali imtis nukrypdoma nuo šio straipsnio 2 dalyje nustatyto draudimo dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų prižasčių riboti „laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės“¹³.

28. Tačiau Direktyvos 2000/31 24 konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad, nepaisant taisyklės dėl informacinės visuomenės paslaugų teikėjų kontrolės, valstybėms narėms leidžiama, vadovaujantis šioje direktyvoje nustatytais sąlygomis, imtis priemonių laisvam informacinės visuomenės paslaugų judėjimui riboti. Minėtos sąlygos nustatytos prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo ir Vokietijos bei Jungtinės Karalystės vyriausybės nurodytoje šios direktyvos 3 straipsnio 4 dalyje, ypač išskiriant su viešąja tvarka susijusias priežastis, kuriomis galima remtis pateisinant tokias ribojamąsias priemones ir jų taikymui keliant reikalavimą laikytis nustatytų procedūrinių reikalavimų, pvz., pateikti paslaugų teikėjo kilmės valstybei narei prašymą imtis atitinkamų veiksmų ir pranešti šiai valstybei bei Komisijai (kuri turi patikrinti nagrinėjamų priemonių suderinamumą su Bendrijos teise) apie ketinimą imtis šių priemonių.

30. Tačiau kadangi *Avides* yra Vokietijoje įsteigtas paslaugų teikėjas¹⁴, *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytas draudimas prekiauti paštu *jo atžvilgiu* yra kilmės valstybės nacionalinė nuostata Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 1 dalies prasme, o ne priemonė, kuri apriboja laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės pagal minėtos direktyvos 3 straipsnio 2 dalį.

31. Todėl tikrinant minėto draudimo prekiauti paštu atitiktį Bendrijos teisei nereikia atsižvelgti į Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 2 ir 4 dalyse numatytą tvarką, jei jis taikomas nacionalinėje teritorijoje įsteigtam subjektui, pvz., *Avides*.

29. Taigi priemonės, kuriomis siekiama užtikrinti „nepilnamečių apsaugą“ pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį, yra tos, kurių

13 — Pažymėta mano.

14 — Direktyvos 2000/31 2 straipsnio c punkte pažymima, kad šioje direktyvoje „įsisteigęs paslaugų teikėjas – tai paslaugų teikėjas, kuris efektyviai verčiasi ūkine veikla neribotą laiką naudodamasis nuolatine buveine. Vien techninių priemonių ir technologijų, reikalingų paslaugai teikti, buvimas ir naudojimas savaime nesudaro teikėjo buveinės“.

32. Todėl šiuo atveju Direktyvos 2000/31 nuostatos neturi reikšmės. Nors jos galėtų būti svarbios vietoj EB 28 ir 30 straipsnių vertinant nagrinėjamo draudimo atitiktį Bendrijos teisei, jei jis būtų taikomas ne Vokietijos Respublikoje, o kitose valstybėse narėse įsteigtiems subjektams, prekiaujantiems internetu Vokietijoje, šiuo atveju, kaip jau buvo pažymėta, tai yra aspektas, nesusijęs su prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme nagrinėjamos bylos dalyku.

valstybių teritorijoje“. Taigi Direktyva 97/7 detalai nesuderinamas produktų pardavimas paštu ir nedraudžiamas, o, atvirkščiai, aiškiai numatomas reikalavimas tikrinti priemonių, griežtesnių nei priemonės, kurių, siekdamos apsaugoti vartotojus, pagal jos 14 straipsnį gali imtis valstybės narės, atitiktį Sutarties normomis, ypač EB 28 ir 30 straipsniams¹⁶.

34. Todėl manau, kad Direktyvomis 2000/31 ir 97/7 nepašalinama galimybė tikrinti *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatyto draudimo prekiauti paštu vaizdo įrašais, kurių nepatikrino ir neklasifikavo Vokietijos kompetentingos institucijos, atitiktį EB 28 ir 30 straipsniams.

33. Dėl Direktyvos 97/7 reikia pažymėti, kad atrodo, jog *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytas draudimas prekiauti paštu patenka į jos taikymo sritį¹⁵. Tačiau šios direktyvos 14 straipsnyje numatyta, kad valstybės narės, „siekdamos geriau apsaugoti vartotojus, šios direktyvos taikymo srityje gali įvesti ar toliau taikyti griežtesnes nuostatas, neprieštaraujančias Sutarčiai“ bei patikslinama, kad „tokiomis nuostatomis, atsižvelgiant į Sutarčių, dėl bendrų interesų gali būti draudžiama pagal nuotolinės prekybos sutartis parduoti tam tikras prekes arba paslaugas, ypač medicinos produktus, tų

C — Dėl EB 28 straipsnio taikymo šioje byloje: kiekybiniam importo apribojimui lygiaverčio poveikio priemonė?

35. Teisingumo Teismui pateiktais prejudiciniais klausimais *Langericht Koblenz* pirmiausia nori sužinoti, ar prekybos paštu vaizdo įrašais, ant kurių nėra jokios nuorodos

15 — Minėto sprendimo *Deutscher Apothekerverband* 63 punkte Teisingumo Teismas padarė analogišką išvadą dėl šiamo sprendime nagrinėjamo Vokietijos teisės aktuose numatyto draudimo prekiauti paštu vaistais, kuriais leidžiama prekiauti tik vaistinėse.

16 — Ten pat, 64 ir 65 punktai.

apie Vokietijos kompetentingų institucijų patikrinimą ir klasifikavimą nepilnamečių apsaugos tikslais, draudimas yra kiekybiniam importo apribojimui lygiaverčio poveikio priemonė EB 28 straipsnio prasme.

36. Pagal EB 28 straipsnį „valstybių narių tarpusavio prekyboje uždraudžiami kiekybiniai importo apribojimai ir visos lygiaverčio poveikio priemonės“.

37. Pagal gerai žinomą Sprendimo *Dassonville*¹⁷ formuluotę, kuria iki šiol remiasi Teisingumo Teismas savo praktikoje¹⁸, bet kokie valstybių narių komercinės teisės aktai, galintys tiesiogiai ar netiesiogiai, iš tikrųjų ar potencialiai apriboti Bendrijos vidaus prekybą, laikytini priemone, savo poveikiu lygiaverte kiekybiniam apribojimams.

38. Nors priemonės tikslas nėra reguliuoti valstybių narių tarpusavio prekybą, lemiamas veiksnys yra jos poveikis, tikras ar potencialus, Bendrijos vidaus prekybai. Taikant šį kriterijų pagal nusistovėjusią teismo praktiką,

pirmą kartą patvirtintą sprendime *Rewe-Zentral*¹⁹, EB 28 straipsnio draudžiamas lygiaverčio poveikio priemonės sudaro kliūtys laisvam prekių judėjimui, kylančios, nesant suderintų teisės aktų, dėl kitose valstybėse narėse teisėtai pagamintoms ir parduodamoms prekėms taikomų taisyklių dėl sąlygų, kurias turi atitikti šios prekės (pavyzdžiui, dėl jų pavadinimo, formos, dydžio, svorio, sudėties, pristatymo, ženklinimo, pakuotės), netgi jeigu šios taisyklės vienodai taikomos visiems gaminiam, nebent jų taikymą galima pateisinti bendruoju interesu, kuris yra svarbesnis už laisvo prekių judėjimo reikalavimus²⁰.

39. Be to, remiantis teismo praktika, pirmą kartą patvirtinta sprendimu *Keck ir Mithouard*²¹, nacionalinių nuostatų, ribojančių ar draudžiančių kai kuriuos prekybos būdus, taikymas gaminiam iš kitų valstybių narių nesudaro kliūčių Bendrijos vidaus prekybai tiesiogiai ar netiesiogiai, iš tikrųjų ar potencialiai teismo praktikoje minėtos *Dassonville* bylos prasme, jeigu šios nuostatos taikomos

17 — 1974 m. liepos 11 d. Sprendimas (8/74, Rink. p. 837, 5 punktas).

18 — Paskutinį kartą – 2007 birželio 7 d. Sprendime *Komisija prieš Belgiją* (C-254/05, Rink. p. I-4269, 27 punktas).

19 — 1979 m. vasario 20 d. Sprendimas, vadinamasis „Cassis de Dijon“ (120/78, Rink. p. 649).

20 — 1993 m. lapkričio 24 d. Sprendimas *Keck ir Mithouard* (C-267/91 ir C-268/91, Rink. p. I-6097, 15 punktas) ir minėtas sprendimas *Deutscher Apothekerverband* (67 punktas).

21 — Minėtas sprendimas (16 punktas).

visiems atitinkamiems ūkio subjektams, vykdančiams savo veiklą nacionalinėje teritorijoje, ir jos teisiškai ir faktiškai vienodai veikia prekybą nacionaliniais gaminiais ir gaminiais iš kitų valstybių narių²².

40. *Avides*, Jungtinės Karalystės vyriausybė ir Komisija mano, kad *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytas prekybos paštu draudimas – tai EB 28 straipsnyje uždrausta lygiavercio poveikio priemonė.

41. *Avides* nuomone, kalbama ne tik apie pardavimo būdo reglamentavimą. Dėl reikalavimo siekiant apsaugoti nepilnamečius pateikti Vokietijos kompetentingoms institucijoms tikrinti ir klasifikuoti importuojamus vaizdo įrašus, kurie jau buvo patikrinti ir klasifikuoti siekiant to paties tikslo eksporto valstybėje narėje, patiriama didelių papildomų išlaidų ir pradedama vėliau prekiauti šiomis prekėmis Vokietijoje. Kad ir kaip būtų, net darant prielaidą, jog kalbama apie pardavimo būdų reglamentavimą, tokie teisės aktai neatitinka pirmos iš dviejų minėtame sprendime *Keck ir Mithouard* nustatytų sąlygų, nes, taikomi tik Vokietijos teritorijoje,

jie daro poveikį tik Vokietijoje, o ne kitose valstybėse narėse įsteigtoms elektroninės komercijos įmonėms.

42. Komisija mano, kad labai svarbu išanalizuoti nagrinėjamų nacionalinių priemonių tikrą ar potencialų poveikį. Ji pabrėžia, kad *JuSchG* 12 straipsnyje atitinkamoms įmonėms iš tikrųjų numatyta prievolė ženklinti vaizdo įrašus. Šio straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytas draudimas prekiauti paštu yra tik viena iš sankcijų, numatytų už šios prievolės, Komisijos nuomone, priklausančios šios išvados 38 punkte minėtoje teismo praktikoje numatyti nacionalinių priemonių kategorijai, nesilaikymą, nes ja nustatoma ženklinimo sąlyga, kurią turi atitikti prekės. Be to, Vokietijos teisės aktų ribojamąjį poveikį sustiprina ta aplinkybė, kad ženklinant reikia laikytis nacionalinės patikrinimo procedūros, net jei analogiška procedūra ir ženklinimas jau buvo atlikti eksporto valstybėje narėje. Taigi pagrindinėje byloje nagrinėjama teisės aktais numatoma papildomų išlaidų prekiaujant importuotais vaizdo įrašais Vokietijoje, o to pakanka tam, kad ji būtų laikoma kiekybiniam apribojimui lygiavercio poveikio priemone.

43. Jungtinės Karalystės nuomone, bet kokia laisvo prekių judėjimo kliūtis, atsirandanti dėl nacionalinės priemonės, susijusios su kitoje valstybėje narėje teisėtai gaminamų

22 — 1993 m. gruodžio 15 d. Sprendimas *Huenermund ir kt.* (C-292/92, Rink. p. I-6787, 21 punktas); 1995 m. vasario 9 d. Sprendimas *Leclerc-Siplec* (C-412/93, Rink. p. I-179, 21 punktas) ir 2006 m. vasario 23 d. Sprendimas *A-Punkt Schmuckhandel* (C-441/04, Rink. p. I-2093, 15 punktas).

ir parduodamų prekių charakteristikomis, taikymo yra lygiaverčio poveikio priemonė, net jei ji apriboja tik konkretų pardavimo būdą. Ši vyriausybė pabrėžia, kad *JuSchG* 12 straipsnio 3 punkto 2 dalyje numatyti prekybos apribojimai, vienas iš kurių yra nagrinėjamas draudimas prekiauti paštu, taikomi ne visiems, o tik tam tikriems vaizdo įrašams, būtent tiems, kurių atžvilgiu nebuvo laikomasi Vokietijos kompetentingų institucijų vykdomų leidimo ir klasifikavimo procedūrų reikalavimo. Kadangi šie apribojimai taikomi tik tais atvejais, kai vaizdo įrašų turinys jau buvo pripažintas netinkamu nepilnamečiams arba nebuvo patikrintas minėtų institucijų, jie iš tikrųjų yra susiję su atitinkamų prekių charakteristikomis, o ne tik su pardavimo būdu. Bet kuriuo atveju, net jei manytume, kad šioje byloje kalbama tik apie pardavimo būdo reglamentavimą, nebūtų įvykdyta antra iš dviejų minėtame sprendime *Keck ir Mithouard* nustatytų sąlygų, nes Vokietijoje pagaminti vaizdo įrašai, Jungtinės Karalystės vyriausybės nuomone, daug paprasčiau gali atitikti Vokietijos teisėje nustatytus reikalavimus dėl jų turinio atitikties teisės aktams dėl nepilnamečių apsaugos negu vaizdo įrašai iš kitų valstybių.

44. Atvirksčiai, *Dynamic Medien*, Vokietijos vyriausybė ir Airija tvirtina, kad nagrinėjamas draudimas prekiauti paštu yra susijęs su pardavimo būdu ir atitinka abi minėtame

sprendime *Keck ir Mithouard* nustatytas sąlygas, taigi nepatenka į EB 28 straipsnio taikymo sritį.

45. *Dynamic Medien* teigia, kad *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte nustatyti apribojimai yra susiję su pardavimo būdais ir taikomi visiems Vokietijoje ar kitur pagamintiems vaizdo įrašams, kuriuos parduoda Vokietijoje arba kitose valstybėse narėse įsteigti subjektai. Todėl nėra numatyta jokios nacionalinių prekių apsaugos.

46. Vokietijos vyriausybė pripažįsta, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas prekybos paštu draudimas susijęs su reikalaujamu ženklinimu, o tiksliau – su jo nebuvimu. Tačiau dėl to šio draudimo nereikia tapatinti su pareiga ženklinti prekes ir atmesti aplinkybę, kad jis susijęs su pardavimo būdu. Prekyba Vokietijos kompetentingų institucijų nepatikrintais ir dėl to nepažymėtais vaizdo įrašais nedraudžiama, tuo labiau kad bendrai nedraudžiama jais prekiauti paštu. Atvirksčiai, draudžiama tik „nesaugi“ prekyba paštu vaizdo įrašais, t. y. prekyba, kai negarantuojama, kad prekę užsako ir gauna tik suaugę asmenys. Kadangi šių prekių nedraudžiama pardavinėti kitais platinimo kanalais, įskaitant „saugią“ prekybą paštu, importuojamiems vaizdo įrašams garantuojamas patekimas į Vokietijos

rinką, o importuotojai, norėdami parduoti savo prekes Vokietijoje, neprivalo keisti jų pristatymo. Taigi nagrinėjamos nacionalinės priemonės laikytinos pardavimo būdą reglamentuojančiais aktais, taikytiniais importuotojams ir nacionalinėms prekėms, kuriais neįtvirtinama jokio skirtingo jų vertinimo faktiniu ir teisiniu požiūriu.

47. Airija savo ruožtu pabrėžia, kad *JuSchG* 12 straipsnyje kalbama ne apie prekių savybes, bet apie pardavimo būdus, o būtent apie subjektus, kuriems jos gali būti siūlomos ir parduodamos. Ji pažymi, kad šis teisės aktas vienodai taikomas visiems atitinkamiems subjektams, neatsižvelgiant į jų kilmę, ir visoms to paties tipo prekėms, neatsižvelgiant į tai, ar jos pagamintos Vokietijoje, ar yra importuotos.

48. Mano nuomone, „nesaugios“ prekybos paštu vaizdo įrašais, kurių nepatikrino Vokietijos kompetentingos institucijos, draudimas, kaip draudimas tiekti šias prekes nepilnamečiams, nėra prekių savybes reglamentuojantis aktas. Kaip pažymėta pirmiau, *JuSchG* nenustato Vokietijos kompetentingoms institucijoms pareigos tikrinti ir klasifikuoti importuotus arba neimportuotus vaizdo įrašus bei atitinkamai juos ženklinti. Taip pat nėra

absoliutaus draudimo prekiauti vaizdo įrašais, kurie buvo patikrinti ir klasifikuoti šių institucijų ir dėl to nebuvo atitinkamai paženklinėti. Šiuos vaizdo įrašus galima parduoti prekybos vietose, kuriose nuolat lankosi klientai, arba „saugiai“ paštu su sąlyga, kad jie parduodami tik suaugusiems.

49. Veikiau susiduriama su reglamentavimu, kuris susijęs su komercine veikla ir kuriuo nustatomi pardavimo būdų apribojimai kriterijaus „kaip“ ir „kur“ galima parduoti prekes atžvilgiu (*JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punktas), o įgijėjo, t.y. asmens, „kuriam“ galima parduoti prekes, atžvilgiu išplečiant anksčiau generalinio advokato Tesauro pavartotoje gerai žinomoje formuluotėje „kas, kaip, kur ir kokias atvejais gali parduoti prekes“ įtvirtintą kategorijų sąrašą (*JuSchG* 12 straipsnio 1 dalis ir 3 dalies 1 punktas)²³.

50. Aišku, nagrinėjami apribojimai taikomi ne visiems vaizdo įrašams, o tik kai kurioms jų kategorijoms (vaizdo įrašams, kurie nebuvo patikrinti ir klasifikuoti Vokietijos kompetentingų institucijų, bei įrašams, kurie buvo priskirti kategorijai „draudžiama nepilnamečiams“). Vis dėlto tas faktas, jog šias

23 — Išvada, pateikta 1993 m. spalio 27 d. byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Hünernmund ir kt.* (11 punktas).

kategorijas galima nustatyti atsižvelgiant į tam tikras prekių savybes, savaime nereiškia, kad kalbama apie prekių savybių reglamentavimą, bent jau todėl, kad nėra jokio formalaus įpareigojimo pritaikyti prekes siekiant jomis prekiauti Vokietijos teritorijoje²⁴. Šiuo požiūriu nagrinėjama byla skiriasi nuo bylų, kuriose buvo priimti sprendimai *Mars*²⁵ ir *Familiapress*²⁶ ir kuriose nagrinėjami nacionalinės teisės aktai, kuriais, nors ir atrodė, jog reglamentuojami pardavimo būdai, galiausiai būdavo nustatomos sąlygos, kurias turėjo atitikti prekės, kad jomis būtų galima prekiauti atitinkamoje valstybėje narėje.

51. Jeigu pagrindinėje byloje nagrinėjama teisės aktą galima priskirti prie reglamentuojančio pardavimo būdus, tam, kad jis nepatektų į EB 28 straipsnio taikymo sritį, jis turi atitikti dvi minėtame sprendime *Keck ir Mithouard* nustatytas sąlygas, primintas šios išvados 39 punkte.

24 — 2002 m. sausio 22 d. Sprendime *Canal Satélite Digital* (C-390/99, Rink. p. I-607, 30 punktas) Teisingumo Teismas pažymėjo, kad būtinybė prireikus pritaikyti nagrinėjamas prekes prie pardavimo valstybėje narėje galiojančių teisės normų, nereiškia pardavimo būdo minėto sprendimo *Keck ir Mithouard* prasme.

25 — 1995 m. liepos 6 d. Sprendimas (C-470/93, Rink. p. I-1923) dėl draudimo prekiauti prekėmis, ant kurių pakuotės yra klaidinančių reklaminių nuorodų.

26 — 1997 m. birželio 26 d. Sprendimas (C-368/95, Rink. p. I-3689) dėl draudimo prekiauti periodiniais leidiniais, kuriuose paskelbti konkursai, kai galima laimėti prizų.

52. Dėl pirmos sąlygos, pagal kurią pagrindinėje byloje nagrinėjamas teisės aktas turi būti vienodai taikomas visiems nacionalinėje teritorijoje savo veiklą vykdančioms ūkio subjektams, pažymėtina, kad remiantis Vokietijos vyriausybės patikslinimais šis teisės aktas taikomas pardavimams, kuriuos nacionalinėje teritorijoje vykdo tiek Vokietijoje, tiek kitose valstybėse narėse įsteigti ūkio subjektai. Todėl pirma sąlyga įvykdyta.

53. Antros sąlygos, susijusios su vienu poveikiu prekybai nacionalinėmis prekėmis ir prekėmis iš kitų valstybių narių, taikymo sritis turi būti vertinama atsižvelgiant į Teisingumo Teismo teiginius, pateiktus minėto sprendimo *Keck ir Mithouard* 17 punkte, iš kurių iš esmės matyti, kad nuostatų dėl pardavimo būdų taikymas šios valstybės teisės normas atitinkančioms prekėms iš kitų valstybių narių neturi trukdyti šioms prekėms patekti į rinką ar sudaryti joms didesnių kliūčių nei nacionalinėms prekėms²⁷.

54. Sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą *Landgericht Koblenz* klausia,

27 — Žr. 2001 m. kovo 8 d. Sprendimą *Gourmet International Products* (C-405/98, Rink. p. I-1795, 18 punktas) ir 2004 m. liepos 15 d. Sprendimą *Douwe Egberts* (C-239/02, Rink. p. I-7007, 51 punktas).

ar argumentai, dėl kurių Teisingumo Teismas savo sprendime *Deutscher Apothekerverband*²⁸ nusprendė, kad draudimas prekiauti vaistais paštu internete, pvz., išnagrinėtas byloje, kurioje buvo priimtas šis sprendimas, neatitiko antros minėtame sprendime *Keck ir Mithouard* paskelbtos sąlygos, yra svarbūs šiai bylai. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad šios situacijos ir situacijos, kuri buvo nagrinėjama minėtame sprendime *Deutscher Apothekerverband*, skirtumas yra tas, kad „prieš parduodama prekes paštu“ *Avides* „pirmiausia importavo jas iš Didžiosios Britanijos į Vokietiją, o (pastarajame sprendime išnagrinėtu) atveju buvo importuojama parduodant prekes paštu, kitaip tariant, atitinkamos įmonės buveinė buvo kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje“.

kad dėl tokio draudimo pastarosios prarado papildomą ar alternatyvų patekimo į Vokietijos galutinių vaistų vartotojų rinką būdą, tai nepaneigė fakto, jog jos išsaugojo galimybę prekiauti vaistais savo padalinuose. Atvirkščiai, ne Vokietijos teritorijoje įsteigtoms vaistinėms internetas buvo svarbiausias būdas tiesiogiai patekti į šią rinką. Dėl draudimo, kuris buvo nepalankesnis ne Vokietijoje įsteigtoms vaistinėms, produktams iš kitų valstybių narių buvo sunkiau patekti į rinką nei nacionaliniams produktams.

55. Sprendime *Deutscher Apothekerverband*²⁹ Teisingumo Teismas pabrėžė ypatingą prekių iš kitų valstybių narių pardavimo paštu nacionalinėje teritorijoje svarbą atsiradus internetui kaip tarptautinės prekybos sistemos būdai. Jis, be kita ko, pažymėjo, kad toks draudimas, pvz., kaip šioje byloje, ne Vokietijoje esančioms vaistinėms buvo nepalankesnis nei Vokietijoje esančioms vaistinėms. Jei praktiškai nebuvo galima ginčyti,

56. Apskritai vertinant, šis požiūris galėtų būti taikomas tokiam reglamentavimui, kaip antai *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytam draudimui, ir galėtų nulemti tai, kad šis draudimas būtų laikomas kiekybiniam apribojimui lygiaverčio poveikio priemone EB 28 straipsnio prasme.

57. Kaip pažymi Vokietijos vyriausybė, pagrindinėje byloje nagrinėjamas draudimas nėra absoliutus – jis taikomas tik „nesaugiai“ prekybai paštu. Tačiau, kaip paaiškino ši vyriausybė, nuoroda į „saugią“ prekybą paštu reiškia, kad tiekėjai turi tikrinti internetu arba paštu užsakančio asmens tapatybę ir amžių bei imtis priemonių, kuriomis būtų užtikrinama, jog prekė bus pristatyta pilna-

28 — Minėtas sprendimas (73–75 punktai).

29 — Ten pat.

mečiam klientui. Atsakydama raštu į Teisingumo Teismo klausimą, ši vyriausybė aprašė minėtą elektroninėje prekyboje naudojamą patikrinimo tvarką³⁰ ir, kiek tai susiję su prekės pristatymo etapu, nurodė siuntimą registruotu paštu perduodant prekę tiesiai į rankas pilnamečiam klientui. Vokietijos vyriausybė taip pat pažymėjo, jog norint, kad užsakant internetu pardavimas paštu būtų laikomas „saugiu“, reikia, kad tiekėjas taikytų patikrinimo tvarką, kurią *Kommission für Jugendmedienschutz* (Vokietijos nepilnamečių apsaugos visuomenės informavimo priemonėse komisija) jau pripažino tinkama. Ši vyriausybė per posėdį pripažino, kad, naudodamiesi šiais „saugios“ prekybos paštu būdais, vaizdo įrašų tiekėjai patiria papildomų išlaidų, kurių nepatirtų prekiaudami „nesaugia“ prekyba paštu.

58. Taigi atrodo, kad *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytas prekybos paštu draudimas taikytinas tik („saugiai“ prekybai paštu) ir lemia papildomas išlaidas leistiems vaizdo įrašų platinimo būdams, būtent prekybai paštu internete, kuri, kaip buvo

nurodyta šios išvados 55 punkte, iš esmės turi didesnę reikšmę prekiaujant prekėmis iš kitų valstybių narių, nei prekiaujant nacionalinėje teritorijoje esančiomis prekėmis.

59. Tačiau jei dėl šių argumentų būtų galima padaryti išvadą, kad minėtas draudimas neatitinka antros minėtame sprendime *Keck ir Mithouard* nustatytos sąlygos tiek, kiek šis draudimas taikomas ne Vokietijos Federacinėje Respublikoje įsteigtiems subjektams³¹, nereikia pamiršti, kad šioje byloje atitinkamas ūkio subjektas, t. y. *Avides*, yra įsteigtas Vokietijoje ir kad prekyba paštu Vokietijoje vyksta ne iš kitos valstybės narės, o visoje Vokietijos teritorijoje, į kurią prekė buvo importuota. Taigi remiantis Teisingumo Teismo požiūriu minėtame sprendime *Deutscher Apothekerverband*, kuris buvo primintas šios išvados 55 punkte, negalima teigti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas draudimas sudaro didesnių patekimo į rinką kliūčių *Avides* iš Jungtinės Karalystės importuotoms prekėms nei nacionalinėms prekėms.

30 — Iš esmės kalbama apie uždaru vartotojų grupių apsaugos tvarką, kuri jau buvo taikoma siekiant tiesiogiai gauti suaugusiems skirtą informaciją, pvz. ją parsisiunčiant.

31 — Aišku, tikrinant *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytą prekybos paštu draudimo atitiktį Bendrijos teisei tiek, kiek jis taikomas kitose, ne Vokietijos Federacinėje Respublikoje, valstybėse narėse įsteigtiems ūkio subjektams, reikėtų atsižvelgti į EB 28 ir EB 30 straipsnius, o ne į Direktyvos 2000/31 3 straipsnyje nustatytą tvarką, kuri buvo priminta šios išvados 27-32 punktuose.

60. Žinoma, galima daryti prielaidą, jog yra kitų veiksnių, leidžiančių manyti, kad nors taikomas Vokietijoje įsteigtiems ūkio subjektams, kurie importuoja iš kitų valstybių narių vaizdo įrašų, pagrindinėje byloje nagrinėjamas Vokietijos teisės aktas, reglamentuojantis pardavimo būdus, yra lygiavertis poveikio priemonė, nes jis neatitinka minėtame sprendime *Keck ir Mithouard* numatytos antrosios sąlygos.

61. Pavyzdžiui, negalima atmesti galimybės, kad vien draudimas siūlyti ir tiekti nepilnamečiams vaizdo įrašų, kurie nebuvo patikrinti Vokietijos kompetentingų institucijų, bei draudimas „nesaugiai“ prekiauti šiais produktais paštu, dėl kurio iš esmės uždraudžiama nepilnamečiams tiesiogiai paštu pirkti prekes, galėtų sutrukdyti bent jau paaugliams skirtiems vaizdo įrašams patekti į rinką minėto sprendimo *Keck ir Mithouard* 17 punkto prasme (žr. šios išvados 53 punktą)³². Jie paprastai turi pakankamai pinigų ir galimybių be tėvų arba suaugusio pagalbos asmeniškai įsigyti DVD arba vaizdo kasetę. Šie draudimai taip pat galėtų sutruk-

dyti įsigyti vaizdo įrašų pagrindiniams ir tiesioginiams pirkėjams.

62. Be to, taip pat negalima atmesti galimybės, kad *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytus prekybos apribojimus tiekėjai laiko privalomais ir jie skatina juos pasirinkti tokį patikrinimą ir klasifikavimą bei atitinkamai pakeisti etiketes ant savo prekių³³, nors, kaip pirma buvo pastebėta, Vokietijos teisės aktu nenustatoma pareiga pateikti Vokietijos kompetentingoms institucijoms patikrinti ir klasifikuoti vaizdo įrašus ir, remiantis klasifikavimu, juos atitinkamai paženklinėti. Šiuo atveju importuotos prekės, kurioms jau buvo taikoma analogiška procedūra eksporto valstybėje narėje, būtų tikrinamos du kartus ir (atitinkamai) būtų patirta du kartus daugiau išlaidų, palyginti su nacionalinėje teritorijoje parduodamomis nacionalinėmis prekėmis³⁴.

32 — Pritariu 2006 m. gruodžio 14 d. generalinės advokatės Kokott išvados byloje *Mickelsson ir Roos* (C-142/05, byla dabar nagrinėjama Teisme) 31 punkte pateiktam plačiam sąvokos „trukdyti patekti į rinką“ aiškinimui, apimančiam ne tik „trukdyti patekti į rinką“, bet ir „padidėjusius sunkumus į ją patekti“.

33 — Per prejudicinio sprendimo priėmimo procedūrą Teisingumo Teismui šiuo klausimu nebuvo pateikta jokios informacijos.

34 — Kita vertus, būtinybė ekonomikos atžvilgiu pateikti importuotas prekes nacionalinei patikrinimo ir klasifikavimo procedūrai ir atitinkamai pakeisti ženklinių galėtų būti vertinama atsižvelgiant ne į minėtame sprendime *Keck ir Mithouard* numatytos antrosios sąlygos taikymą, o kaip tikra teisiskai įtvirtinta pareiga, dėl to pagrindinėje byloje nagrinėjamas Vokietijos teisės aktas būtų laikomas reglamentuojančiu produktų savybes bei reikalaujančiu jas pritaikyti taip, kad būtų galima prekėmis prekiauti Vokietijos teritorijoje. Šiuo atveju pateikiama alternatyvios analizės schema, palyginti su apibrėžta šios išvados 50 punkte. Bet kuriuo atveju analizės rezultatas nepasikeistų, nes jei būtų įrodyta, jog, net nesant jame formaliai įtvirtintos pareigos, nacionalinės teisės aktas skatina ūkio subjektus pateikti importuotas prekes nacionalinei patikrinimo ir klasifikavimo kontrolei ir atitinkamai pakeisti ženklinį, šį teisės aktą reikėtų kvalifikuoti kaip lygiavertis poveikio priemonę EB 28 straipsnio prasme.

63. Tačiau iš pateiktos medžiagos Teisingumo Teismas negali tiksliai nustatyti, ar *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytos prekybos paštu draudimas padaro didesnę žalą kitų valstybių narių, ne Vokietijos Respublikos, prekių prekybai nei šios valstybės narės prekių prekybai. Kai Teisingumo Teismui iškyla panašių sunkumų, jis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui siūlo patikrinti, ar yra įvykdyta ši minėtame sprendime *Keck ir Mithouard* nustatyta sąlyga³⁵.

64. Todėl į pirmą *Landgericht Koblenz* pateiktų klausimų dalį reikia atsakyti taip, kad draudimu prekiauti paštu vaizdo įrašais, kurių nepatikrino kompetentinga institucija ir kurie nebuvo klasifikuoti nepilnamečių apsaugos tikslais, numatytais *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte, reglamentuojamas pardavimo būdas ir kadangi šis draudimas taikomas visiems atitinkamos valstybės narės teritorijoje veikiantiems ūkio subjektams, jis nėra kiekybiniam importo apribojimui lygiaverčio poveikio priemonė EB 28 straipsnio prasme, jei vienodai taikomas prekybai prekėmis iš šios valstybės narės ir iš kitų valstybių narių.

35 — Žr. 1997 m. liepos 9 d. Sprendimą *De Agostini ir TV-Shop* (C-34/95–C-36/95, Rink. p. I-3843, 44 punktas); 2005 m. gegužės 26 d. Sprendimą *Burmanjer ir kt.* (C-20/03, Rink. p. I-4133, 31 ir 32 punktai) bei minėtą sprendimą *A-Punkt Schmuckhandels* (25 punktas).

D — *Dél galimo JuSchG 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatyto draudimo prekiauti paštu pateisinimo*

65. Antroje Teisingumo Teismui pateiktų klausimų dalyje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatytas draudimas prekiauti paštu gali būti laikomas pateisinamu pagal EB 30 straipsnį ir Direktyvą 2000/31 net tada, kai vaizdo įrašas dėl atitikties teisės aktams dėl nepilnamečių apsaugos buvo patikrintas kitoje valstybėje narėje ir tai yra pažymėta ant pačios prekės.

66. Šios išvados 23–32 punktuose jau nagrinėjau Direktyvos 2000/31 aspektus ir manau, kad nereikia pateikti papildomų samprotavimų.

67. Dėl kitų aspektų reikia pažymėti, kad klausimas dėl galimo pagrindinėje byloje nagrinėjamo draudimo pateisinimo paprastai kiltų tik tuo atveju, jei būtų padaryta išvada, kad jis yra pagal EB 28 straipsnį draudžiama lygiaverčio poveikio priemonė (pvz., jei taikant pasirinktą požiūrį paaiškėtų, kad jis nėra

vienodai taikomas prekybai nacionalinėmis prekėmis ir prekybai prekėmis iš kitų nei Vokietijos Federacinė Respublika valstybių narių).

68. Remiantis nusistovėjusia teismų praktika, EB 28 straipsnyje uždrausta Bendrijos vidaus prekybos kliūtis gali būti pateisinama tik vienu iš EB 30 straipsnyje išvardytų bendrojo intereso pagrindų, t. y. visuomenės dorove, viešąja tvarka, visuomenės saugumu, žmonių sveikatos ir gyvybės apsauga arba, jei šią kliūtį nustatęs teisės aktas taikomas vienodai remiantis vienu iš privalomų bendrojo intereso reikalavimų *Cassis de Dijon* sprendimo prasme, tarp kurių yra vartotojų apsauga. Abiem atvejais nacionalinė nuostata turi užtikrinti siekiamo tikslo įgyvendinimą ir neviršyti to, kas yra būtina jam pasiekti³⁶.

69. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad būtinybė apsaugoti nepilnamečius yra tinkamas pagrindinėje byloje nagrinėjamo draudimo prekiauti paštu pateisinimas pagal EB 30 straipsnį. Jo nuomone, šis draudimas „iš esmės <...> yra naudingas ir net būtinas norint apsaugoti nepil-

namečius nuo galinčių jiems pakenkti vaizdo įrašų“. Tačiau jis pažymi, kad nagrinėjamu atveju BBFC Jungtinėje Karalystėje jau buvo patikrinusi, ar *Avides* importuojami ir Vokietijoje internetu parduodami vaizdo įrašai atitinka teisės aktus dėl nepilnamečių apsaugos. Manydamas, kad šis patikrinimas nelemia mažesnio nepilnamečių apsaugos lygio negu apsauga, kurią tikrinamos užtikrina Vokietijos kompetentingos institucijos, šis teismas klausia „ar nepilnamečių apsaugos tikslas gali ir turi būti pasiektas mažiau ribojančiomis priemonėmis, t. y. pripažįstant kitos valstybės narės (institucijos) atliktą patikrinimą nepilnamečių apsaugos tikslais“.

70. Savo rašytinėse pastabose Vokietijos vyriausybė tvirtino, kad jeigu pagrindinėje byloje nagrinėjamas draudimas prekiauti paštu būtų laikomas EB 28 straipsnyje draudžiama lygiavertio poveikio priemone, jis vis dėlto yra pateisinamas nepilnamečių apsaugos reikalavimais, kurie yra su viešąja tvarka susiję pagrindai EB 30 straipsnio prasme. Ji taip pat pridūrė, kad nepilnamečių apsauga glaudžiai susijusi su pagarbos žmogaus orumui garantija, kuri yra pagrindinis Bendrijos teisės principas³⁷, ir todėl yra teisėtas interesas, kuriuo galima pateisinti pagrindinių laisvų apribojimą.

36 — Žr., be kita ko, 2003 m. gegužės 8 d. Sprendimą *ATRAL* (C-14/02, Rink. p. I-4431, 64 punktas); 2004 m. vasario 5 d. Sprendimą *Komisija prieš Italiją* (C-270/02, Rink. p. I-1559, 21 ir 22 punktai); minėtą sprendimą *Douwe Egberts* (55 punktas) ir 2005 m. lapkričio 24 d. Sprendimą *Schwarz* (C-366/04, Rink. p. I-10139, 30 punktas).

37 — Vokietijos vyriausybė šiuo klausimu nurodė 2004 m. spalio 14 d. Sprendimą *Omega* (C-36/02, Rink. p. I-9609, 34 punktas).

71. Nė viena kita į prejudicinio sprendimo priėmimo procesą įstojusi šalis iš esmės negincija, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas Vokietijos teisės aktas leidžia apsaugoti nepilnamečius ir kad ši apsauga yra teisėtas interesas, kuriuo galima remtis pateisinant laisvo prekių judėjimo apribojimus.

72. Tačiau *Avides* mano, kad šis teisės aktas neatitinka proporcingumo principo, nes jis taikomas taip pat vaizdo įrašams, pavyzdžiui, importuojamiems iš Jungtinės Karalystės į Vokietiją, kurie jau buvo patikrinti eksporto valstybės narės kompetentingos institucijos, jos klasifikuoti nepilnamečių apsaugos tikslais ir atitinkamai pažymėti.

73. *Avides* šiuo klausimu pabrėžia, kad Jungtinės Karalystės ir Vokietijos kompetentingų institucijų naudojami patikrinimo nepilnamečių apsaugos tikslais kriterijai yra vienodi, nes tiek Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, tiek Vokietijos Federacinė Respublika pasirašė ir ratifikavo 1989 m. lapkričio 20 d. Niujorke priimtą Vaiko teisių konvenciją, pagal kurios preambulę valstybės įsipareigojo „gerai parengti vaiką savarankiškam gyvenimui visuomenėje

ir išauklėti Jungtinių Tautų Organizacijos Įstatuose paskelbtų idealų, ypač taikos, kilnumo, pakantumo, laisvės, lygybės ir solidarumo dvasia“.

74. Bet kuriuo atveju *Avides* pabrėžia, kad eksporto valstybėje narėje patikrintiems ir klasifikuotiems nepilnamečių apsaugos tikslais vaizdo įrašams, kurie yra atitinkamai pažymėti, net nėra numatyta supaprastintos patikrinimo ir klasifikavimo Vokietijos kompetentingose institucijose procedūros, numatytos kai kuriems vaizdo įrašams (pavyzdžiui, muzikai, dokumentiniams ar animaciniams filmams).

75. Vokietijos vyriausybė pažymi, kad ribojamųjų nacionalinių priemonių proporcingumą reikia vertinti atsižvelgiant į atitinkamos valstybės narės nacionalinių institucijų siekiamus tikslus ir jų siekiamą užtikrinti apsaugos lygį. Nepilnamečių apsaugos lygis, susijęs su vaizdo įrašų turiniu, būtinai priklauso nuo kiekvienos valstybės narės moralinio ir kultūrinio supratimo bei nuo istorinės patirties. Taigi tai, kas laikoma priimtina nepilnamečių kategorijai vienoje valstybėje narėje gali būti laikoma nepriimtina tos pačios nepilnamečių kategorijos atžvilgiu

kitoje valstybėje narėje³⁸. Todėl ši vyriausybė mano, kad abipusis vaizdo įrašų patikrinimo nepilnamečių apsaugos tikslais procedūrų pripažinimas valstybėse narėse nėra pakankama priemonė siekiant užtikrinti Vokietijos institucijų siekiamą nepilnamečių apsaugos lygį.

76. Vokietijos teisės aktų leidėjas apribojo draudimą prekiauti Vokietijos kompetentingų institucijų nepatikrintais vaizdo įrašais tiek, kiek tai būtina pakankamai nepilnamečių apsaugai užtikrinti. Ji primena, kad galima prekiauti paštu šiomis prekėmis, jei yra tiesioginis ryšys tarp prekę pristatančio ir prekę gaunančio asmens arba bet kuriuo atveju, jei užtikrinama, kad jos neįsigis nepilnamečiai, pvz., pasinaudodami atitinkamomis techninėmis priemonėmis.

77. *Dynamic Medien*, Airija, Jungtinės Karalystės vyriausybė ir Komisija iš esmės pritaria Vokietijos vyriausybės argumentams, manydamos, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas nacionalinis teisės aktas atitinka proporcingumo principą.

38 — Vokietijos vyriausybė pabrėžia, kad tolerancijos lygis, susijęs su smurto ar pornografijos vaizdais, yra skirtingas valstybėse narėse, todėl kai kuriuos filmus uždrausta žiūrėti nepilnamečiams vienoje valstybėse narėse, tačiau leidžiama žiūrėti kitose. Ji taip pat primena ypatingą Vokietijos visuomenės jautrumą nacionalinio socializmo apraiškomis ir dėl to griežtesnį tikrinančių institucijų vertinimą.

78. Aš savo ruožtu manau, kad nepilnamečių apsauga nuo vaizdo įrašų, kurių nepatikrino ir neklasifikavo Vokietijos kompetentingos institucijos, turinio, be abejo, yra pagrindas, kuris, remiantis EB 30 straipsniu bei nepažeidžiant proporcingumo principo, gali pateisinti minėtu teisės aktu nustatomas galimas prekybos Bendrijoje kliūtis. Kaip pabrėžė Komisija, nepilnamečių apsauga gali kilti iš visuomenės dorovės arba viešosios tvarkos, arba žmonių sveikatos apsaugos. Leidimas nepilnamečiams žiūrėti netinkamus (pvz., dėl smurtinio, vulgaraus arba seksualinio turinio) vaizdus kiekvienoje valstybėje narėje gali būti laikomas amoralus, pavojingas dėl galimo pamėgdžiojimo arba kenksmingas psichiniam minėtų nepilnamečių vystymuisi.

79. Draudimas siūlyti ir tiekti nepilnamečiams vaizdo įrašus, kurių nepatikrino Vokietijos kompetentingos institucijos, bei „nesaugiai“ prekiauti jais paštu akivaizdžiai gali užtikrinti siekiamo tikslo, t. y. apsaugoti nepilnamečius, įgyvendinimą.

80. Tačiau kadangi šis klausimas yra šios procedūros priimti prejudicinį sprendimą diskusijų objektas, reikia patikrinti, ar minė-

tos priemonės neviršija to, kas būtina šiam tikslui pasiekti, turint omenyje, kad jos taikomos taip pat vaizdo įrašams, kurie jau buvo patikrinti ir klasifikuoti nepilnamečių apsaugos tikslais eksporto valstybės narės kompetentingų institucijų ir yra atitinkamai pažymėti.

81. Kaip minėjo į bylą įstojusios vyriausybės ir Komisija, Teisingumo Teismas jau yra nurodęs, kad remdamasi savo vertybėmis ir pasirinktu būdu iš principo kiekviena valstybė narė savo teritorijoje turi nustatyti visuomenės dorovės reikalavimus³⁹ ir kad specifinės aplinkybės, kurios galėtų pateisinti rėmimąsi viešąja tvarka skirtingose valstybėse ir skirtingais laikotarpiais, gali skirtis, todėl šiuo atžvilgiu reikia pripažinti kompetentingų nacionalinės valdžios institucijų diskreciją, kai laikomas Sutartyje nustatytų ribų⁴⁰. Be to, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, žmonių sveikata ir gyvybė yra pagrindinės pagal EB 30 straipsnį saugomos vertybės ir interesai, o valstybės narės laikydamosi Sutartyje nustatytų ribų privalo nuspręsti, kokio lygio apsaugą jos nori užtikrinti⁴¹.

39 — 1979 m. gruodžio 14 d. Sprendimas *Henn ir Darby* (34/79, Rink. p. 3795, 15 punktas).

40 — Minėtas sprendimas *Omega* (31 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

41 — Minėtas sprendimas *Deutscher Apothekerverband* (103 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

82. Pripažinta nacionalinių kompetentingų institucijų diskrecija reiškia, kad vien ta aplinkybė, jog viena valstybė narė pasirinko kitokią apsaugos tvarką nei numatyta kitoje valstybėje narėje, negali turėti įtakos nagrinėjamų nuostatų būtinybės ir proporcingumo vertinimui. Jas reikia vertinti atsižvelgiant tik į suinteresuotosios valstybės narės nacionalinės valdžios institucijų siekiamus tikslus ir į jų norimą užtikrinti apsaugos lygį⁴².

83. Todėl reikia pripažinti, kad, nesant šioje srityje suderintų teisės aktų, Sutartyje valstybėms narėms numatoma galimybė pačioms nustatyti amžiaus, nuo kurio suteikiama prieiga prie vaizdo įrašų, ribas, atsižvelgiant į kiekvienos valstybės kultūrinės, religinės, moralinės ir istorinės ypatybes, ir patikėti specialiai įsteigtai nacionalinei institucijai tikrinti vaizdo įrašų turinį ir klasifikuoti juos pagal amžiaus kategorijas.

84. Kaip pažymėjo Komisija, šiam klasifikavimui būdingas vertinimas parodo kiekvienos valstybės narės vertybes ir todėl, mano nuomone, joku būdu negalima teigti, kad eksporto valstybėje narėje atliekamas vaizdo

42 — 1999 m. rugsėjo 21 d. Sprendimas *Läärrä ir kt.* (C-124/97, Rink. p. I-6067, 36 punktas) ir 2003 m. rugsėjo 11 d. Sprendimas *Anomar ir kt.* (C-6/01, Rink. p. I-8621, 80 punktas).

įrašų patikrinimas ir klasifikavimas nepilnamečių apsaugos tikslais yra pakankamas tam, kad būtų garantuotas importo valstybėje narėje siekiamas užtikrinti nepilnamečių apsaugos lygis.

85. Manau, kad *Avides* argumentas, jog tai, kad Vokietijos Federacinė Respublika ir Jungtinė Karalystė pasirašė ir ratifikavo Vaiko teisių konvenciją, reiškia, jog šių valstybių narių kompetentingos institucijos taiko vienodus vaizdo įrašų patikrinimo ir klasifikavimo kriterijus, yra akivaizdžiai nepagrįstas. Kaip per posėdį pažymėjo *Dynamic Medien*, abiejų valstybių vyriausybių ir Komisijos atstovai, šia konvencija nenustatoma jokių bendrų nepilnamečių apsaugos nuo vaizdo įrašų arba kitų žiniasklaidos laikmenų turinio standartų. Jos 17 straipsnio e punkte tik numatyta, kad valstybės konvencijos dalyvės „skatina formuoti principus, padedančius apginti vaiką nuo jo gerovei kenkiančios informacijos ir medžiagos (iš žiniasklaidos)“.

86. Dėl nurodytos galimybės taikyti Vokietijoje supaprastintą patikrinimo procedūrą eksporto valstybės narės kompetentingos institucijos jau patikrintiems ir klasifikuotiems vaizdo įrašams, kokia Vokietijoje

numatyta tam tikriems vaizdo įrašams, pastebėtina, kad *Avides* nepateikė jokių informacijos apie šios procedūros skirtumus nuo įprastos procedūros. Dėl to, mano nuomone, Teisingumo Teismas neturi informacijos, kurios pakaktų nustatyti, ar supaprastinta procedūra eksporto valstybėje narėje jau patikrintiems ir klasifikuotiems vaizdo įrašams gali padėti pasiekti Vokietijos valdžios institucijų norimą užtikrinti savo teritorijoje nepilnamečių apsaugos lygį. Kad ir kaip būtų, šioje išvadoje jau buvo pabrėžta, kad to, kas yra kenksminga nepilnamečiams, taigi netiesiogiai visuomenės dorovei, viešajai tvarkai arba žmonių sveikatai, vertinimas labai priklauso nuo kiekvienos valstybės narės vertybių. Todėl man atrodo, kad tai, jog konkretus vaizdo įrašas jau buvo patikrintas ir klasifikuotas eksporto valstybėje narėje, nebūtinai gali būti laikoma veiksmu, galinčiu sumažinti pavojų, kad jo turinio pavaizdavimas pažeis minėtus viešojo intereso reikalavimus Vokietijoje ir todėl reikalauja iš Vokietijos kompetentingų institucijų sušvelninti patikrinimo ir klasifikavimo formalumus.

87. Todėl nemanau, kad Vokietijos teisės aktas dėl nepilnamečių apsaugos nuo vaizdo įrašų yra neproporcingas jo siekiamų tikslų atžvilgiu tiek, kiek juo draudžiama nepilnamečiams siūlyti ir tiekti arba „nesaugiai“ parduoti paštu vaizdo įrašus, kurių Vokietijos kompetentingos institucijos nepatikrino

ir neklasifikavo nepilnamečių apsaugos tikslais arba kurie nėra tinkamai pažymėti, tačiau kuriuos tuo pačiu tikslu jau patikrino eksporto valstybės narės kompetentinga institucija.

aiškinti atsižvelgiant į bendrus teisės principus, ypač į pagrindines teises⁴³.

88. Iš *Avides* per posėdį nurodyto reikalavimo taikyti ir aiškinti Sutarties normas dėl laisvo prekių judėjimo, atsižvelgiant į Vaiko teisių konvencijos 13 straipsnį, kuriame numatyta vaiko teisė laisvai reikšti savo nuomonę, negalima daryti išvados dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamo Vokietijos teisės akto nesuderinamumo su Sutarties normomis, reglamentuojančiomis šią sritį. Šio straipsnio 1 dalyje numatyta, kad ši teisė „apima laisvę ieškoti, gauti ir perduoti bet kokio pobūdžio informaciją ir idėjas nepaisant sienų žodine, rašytine arba spausdinta forma, meno kūrinių arba kitais vaiko pasirinktais būdais“.

90. Be to, Teisingumo Teismas jau pripažino, kad Vaiko teisių konvencija saisto visas valstybes nares ir kad ji paminėta daugybėje tarptautinių dokumentų dėl pagrindinių teisių apsaugos, į kuriuos jis atsižvelgia, taikydamas bendrus Bendrijos teisės principus⁴⁴.

91. Kita vertus, reikia priminti, kaip daro Komisija, kad laisvė reikšti savo nuomonę, kuri, be kita ko, apima „teisę laisvai <...> gauti bei skleisti informaciją ir idėjas, valdžios pareigūnų netrukdomam ir nepaisant valstybės sienų“, yra numatyta ir Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK), kuria, kaip žinoma, Teisingumo Teismas remiasi užtikrindamas pagrindinių teisių laikymąsi, 10 straipsnyje.

89. Tiesa, jog Teisingumo Teismas patvirtino, kad tais atvejais, kai valstybė narė, pateisindama kliūtis laisvam prekių judėjimui nustatantį teisės aktą, remiasi privalomais reikalavimais, tokį pateisinimą taip pat reikia

92. Tačiau pirmiausia šiuo klausimu pažymiu, kaip tai per posėdį padarė Vokietijos vyriausybė ir Komisija, jog Vaiko teisių kon-

43 — Minėtas sprendimas *Familiapress* (24 punktas).

44 — 2006 m. birželio 27 d. Sprendimas *Parlamentas prieš Komisiją* (C-540/03, Rink. p. I-5769, 37 punktas).

vencijos 13 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad įgyvendinant teisę laisvai reikšti savo nuomonę gali būti kai kurių apribojimų, tačiau jie gali būti tik tokie, kokie numatyti įstatymu ir yra būtini „valstybės saugumui, viešajai tvarkai, gyventojų sveikatai ar dorovei apsaugoti“, o, kaip jau buvo minėta, šios konvencijos 17 straipsnio e punkte valstybės konvencijos dalyvės įpareigojamos „skatinti formuoti principus, padedančius apginti vaiką nuo jo gerovei kenkiančios informacijos ir medžiagos“

byloje nagrinėjamos Vokietijos teisės nuostatos reglamentavimas yra įtvirtintas įstatymu, kuriuo objektyviai siekiama šių tikslų tenkinant privalomą socialinį poreikį apsaugoti nepilnamečius nuo jiems neskirtos žiniasklaidos informacijos ir kuris yra proporcingas siekiamam teisėtam tikslui.

93. Antra, iš EŽTK 10 straipsnio 2 dalies išplaukia, kad laisvei reikšti savo nuomonę nustatomi tam tikri bendrojo intereso tikslais pateisinami įstatyme numatyti apribojimai, pagrįsti vienu ar keliais teisėtais tikslais šios nuostatos atžvilgiu ir būtini demokratinėje visuomenėje, t. y. pateisinami privalomu socialiniu poreikiu ir, be kita ko, proporcingi siekiamam teisėtam tikslui⁴⁵. Tarp EŽTK 10 straipsnio 2 dalyje aiškiai paminėtų bendrojo intereso tikslų yra, be kita ko, tikslas „užkirsti kelią visuomenės tvarkos pažeidimams“, „nusikaltimams“ ir „apsaugoti žmonių sveikatą bei moralę“. Pagrindinėje

94. Todėl manau, kad į antrą *Landgericht Koblenz* pateiktų klausimų dalį galima atsakyti taip: jeigu draudimas prekiauti paštu vaizdo įrašais, kurių nepatikrino ir neklasifikavo nepilnamečių apsaugos tikslais nacionalinės kompetentingos institucijos, koks numatytas *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte, būtų laikomas EB 28 straipsnyje draudžiama lygiavėrcio poveikio priemone, jis vis dėlto būtų pateisinamas EB 30 straipsnio prasme visuomenės dorovės, viešosios tvarkos, žmonių sveikatos apsaugos pagrindais net tuo atveju, jei vaizdo įrašo atitiktis teisės aktams dėl nepilnamečių apsaugos būtų patikrinta kitoje valstybėje narėje ir tai būtų nurodyta ant prekės.

45 — 2003 m. birželio 12 d. Sprendimas *Schmidberger* (C-112/00, Rink. p. I-5659, 79 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

V — Išvada

95. Atsižvelgdamas į anksčiau nurodytus argumentus, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Landgericht Koblenz* pateiktus prejudicinius klausimus:

„Draudimu prekiauti paštu vaizdo įrašais, kurių nepatikrino kompetentinga institucija ir kurie nebuvo klasifikuoti nepilnamečių apsaugos tikslais, koks numatytas *JuSchG* 12 straipsnio 3 dalies 2 punkte, reglamentuojamas pardavimo būdas ir kadangi šis draudimas taikomas visiems atitinkamos valstybės narės teritorijoje veikiančioms ūkio subjektams, jis nėra kiekybiniam importo apribojimui lygiaverčio poveikio priemonė EB 28 straipsnio prasme, jei vienodai taikomas prekybai prekėmis iš šios valstybės narės ir iš kitų valstybių narių.

Jei atlikdamas tokį patikrinimą nacionalinis teismas turėtų padaryti išvadą, kad toks draudimas yra EB 28 straipsnyje draudžiama lygiaverčio poveikio priemonė, jis vis dėlto būtų pateisinamas EB 30 straipsnio prasme visuomenės dorovės, viešosios tvarkos, žmonių sveikatos apsaugos pagrindais net tuo atveju, jei vaizdo įrašo atitiktis teisės aktams dėl nepilnamečių apsaugos būtų patikrinta kitoje valstybėje narėje ir tai būtų nurodyta ant prekės.“